

[Petra Petersen.]

rigspolitik har påført landet, det viser, hvem det er, der skal betale den vanvittige oprustning, vi er ved at gennemføre i Danmark.

Krise, krise, krise, skriver man gennem dagspressen, og regeringen og dens ministre erklærer, at den nuværende situation er en katastrofe, vi er på fallittens rand, og den eneste måde, vi kan klare os på, er gennem forbrugsnedsækning. Hvor ligner den situation, vi befinder os i i dag, besættelsestiden. Dengang prøvede man også ved nedsækning af sociale ydelser, ved lønstop og lignende at sætte den arbejdende befolknings forbrug ned, for at tyskerne og velhaverne her i landet kunne få dækket deres behov og lidt til. Dengang hed det: pas på tyskerne, vi har dem her i landet, vi kan få norske tilstande; det, vi foretager os, tjener folket bedst! Sådan sagde man dengang. I dag er det truslen om krise, om katastrofe, om fallit, der skal bringe forbruget ned, og hvis forbrug er det man ønsker skal sættes ned? Det er den del af befolkningen, der gennem sin arbejdsydelse frembringer værdierne, det er den arbejderklasse, der har bragt produktionen op langt over, hvad den var før krigen, det er dem, man ønsker skal indskrænke og nedsætte deres forbrug.

Under debatten, vi havde i fredags, sagde jeg, at vi her i landet fører en forkert familiepølitik, og det lovforslag, vi har på tingets bord i dag, viser, at jeg har ret i min påstand. Her kommer regeringen med et forslag til forringelse af familiens kår; man ønsker simpelthen at tage brødet ud af munden på børnene. Skolebespisning er, som jeg har udtalt ved flere lejligheder, hvor vi har haft skolebespisningen til behandling, af meget stor værdi, og det har været gentaget her i dag, ikke mindst af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp. Jeg skal ikke gentage, hvad der er sagt, men sige, at da vi sidst her i salen behandlede loven om skolebespisning, sagde vi, at nu var der en af vore sociale love, som tildels var ført til bunds, og det har den været, eftersom skolebespisningen for sidste år har omfattet hele skoleåret og alle børn kunne spise uden hensyn til transbestemmelser. Jeg har også flere gange under debatterne om skolebespisningen udtalt ønske om, at skolebespisningen blev gjort obligatorisk, at kommunerne fik pligt til at gennemføre skolebespisning. Det er den eneste anke mod skolebespisningen for det sidste års vedkommende. Det er sikkert rigtigt, som den højtærede socialminister har sagt, at der er kommunalbestyrelser, der saboterer denne bespisning, og der findes ganske givet også

enkelte lærere, der gør det, ganske sikkert ikke mange, men der findes enkelte.

De kommunale repræsentanter, der til den højtærede socialminister har udtalt deres tvivl om nødvendigheden af skolebespisningen, er givet dem, der i deres byer har været med til at forhindre, at loven blev brugt efter sin hensigt. Der findes kommunalbestyrelser, der lægger alle mulige hindringer i vejen, såvel direkte som indirekte, for, at børnene kan få den mad, de i så høj grad trænger til. Den højtærede socialminister nævnte i sin fremsættelsestale bl. a. Aalborg og sagde, at Aalborg kommune med 65 000 indbyggere brugte 106 000 kr. til skolebespisningen, medens Helsingør med kun 20 000 indbyggere i samme periode brugte 115 000 kr.

Må jeg om skolebespisningen i Aalborg sige, at jeg kan ikke se andet end, at man har saboteret den. Jeg ved, at gennem mange år har de børn, der har deltaget i skolebespisningen, været tvunget til at gå fra deres skole en 2—3 km hen til folkekøkkenet for at få en ret dampkogt mad; disse børn har i deres dårlige fodtøj og i dårligt føre måttet trave igennem byen for at få den mad, de skulle have. Nu er der, såvidt jeg ved, en ny skole i Aalborg med skolebespisning, og jeg tror oven i købet, man tager børnene fra to andre skoler med til spisningen dér. Jeg ved også, at lærerne i Aalborg gang på gang har søgt om at få Oslofrokosten indført på skolerne, men uden held. Oslofrokosten tilberedes som bekendt ude i byen og sendes til skolerne, og maden kan spises i klasseværelserne; den bruges i overordentlig mange skoler.

Hvad landkommunerne angår, ligger det på samme måde. Den højtærede landbrugsminister oplyste, at kun to landkommuner brugte skolebespisningen. For at blive oppe nordpå skal jeg nævne Sundby-Hvorup kommune, hvor min partifælle, det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen, er medlem af sognerådet. Han har gentagne gange påvist nødvendigheden af at indføre skolebespisning, men først sidste år blev der sat et beløb af på budgettet dertil; bespisningen blev dog ikke gennemført al ligevel, til trods for at et rundspørge til dem af sognets beboere, der har skolepligtige børn, viste, at beboerne ønskede skolebespisning og fandt den både nødvendig og hensigtsmæssig; 95 pct. af forældrene til de skolesøgende børn forlangte at få skolebespisningen indført.

Den højtærede socialminister sagde også i sin fremsættelsestale, at han ikke